

[Aksel Møller.]

at opgive tilskudsordningerne kan opnå en sådan besparelse på statens udgifter, at man kan yde befolkningen — det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen har også været inde på den tanke — kompensation for prisstigningerne gennem en skattelettelse. Tidligere strandede denne mulighed på den kendsgerning, at den gamle pristalsfamilie, vi opererede med, betalte så relativt lidt i statsskat, at den skattenedsættelse, der kunne blive tale om, ikke på afgørende og retfærdig vis kunne bringe balance. Nu derimod ligger pristalsfamilien lidt anderledes, og det tegner et ganske andet billede end det, vi hidtil har opereret med for gennemsnitsfamilien af Danmarks arbejdere og funktionærer. Man regner med — jeg tror, det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen nævnte tallet — ca. 10 000 kr. som indtægt i den nuværende pristalsfamilie, og den betaler en statsskat — det er statsskatten, som er afgørende her — på 600—700 kr. Hvis vi går ud fra, at finansministerens tal for de samlede tilskudsordninger, ca. 200 mill. kr., er rigtigt, får hver dansker i øjeblikket et tilskud til nedbringelse af sine leveomkostninger på 50 kr. om året. Det spørgsmål, der melder sig, er da, om der er mulighed for samtidig med en frigivelse af priserne at yde en tilsvarende lettelse i skatterne. Jeg er mig naturligvis ganske bevidst, at det er ikke en ganske enkel sag at tilvejebringe en sådan løsning. Det er det ikke, fordi forholdet stadigvæk vil være det, uanset hvor pristalsfamiliens indtægt ligger, at rent faktisk vil de lavere indtægter, som ikke har tilstrækkelig skattemargin til, at nedsættelsen kan blive af det omfang, som er nødvendigt, ved denne fremgangsmåde blive henvist til at betale en væsentlig del af prisstigningerne uden at få dækning. Jeg tror derfor, man må arbejde i flere retninger og søge flere udveje udover at operere med begrebet skattelettelse. Jeg kan heller ikke se bort fra, at forholdet er det, at skattelettelserne ikke altid vil falde på de steder, hvor stigningen i forbrugerpriserne vil føles mest.

Det er altså i høj grad et forhandlings-emne, om man kan finde sådanne udveje, der kombinerer tanken om skattelettelser med rabatordninger, således som vi kender dem for smørordningen, en kombination, der for min skyld også gerne må åbne porten til en drøftelse af børnetilskudstanken. Jeg kan godt tænke mig, at den højtærede handelsminister sidder med den opfattelse, hvordan i alverden dette skal kunne finansieres for de 200 mill., som tilskudsordningen efter givne bedømmelser udgør. Jeg vil dertil

sige, at efter min opfattelse er det ikke på forhånd givet, at denne skattelettelse eller rabatmærkepolitik bør komme alle indtægtsgrupper af det danske samfund tilgode, for så vidt som det drejer sig om lettelser fremkaldt ved opgivelsen af tilskudsordningerne.

Gentagne gange er det lykkedes det høje ting at overmande os i drøftelsen af denne sag, så man i et kompakt flertal fastholdt, at man ikke så nogen anden udvej end tilskudsordningernes forlængelse på den måde, vi nu engang har. Man har imidlertid ikke trættet os med dette, vi vil også denne gang under denne sags behandling i udvalget prøve på, om ikke det nu skulle være muligt at finde en udvej, der bragte disse tilskudsordninger til ophør på en sådan måde, at den danske befolkning kunne føle, at der ikke skete den andet ondt end det, som var til at bære, at den selv i fremtiden kunne bestemme, hvor meget den kunne købe af varer, og hvilke varer den ville købe.

Devalueringens følge på dette område er, at sagen nu er nået til det stadium, da man ikke længere i forventning om prisfald kan udskyde dens afgørelse.

Jeg har med disse bemærkninger villet vise, at det konservative folkeparti uden forud indtagne standpunkter eller fastslåede dogmer går til forhandling i sagen med det mål at nå frem til en afvikling af ordningerne og nå det på en sådan måde, at inflatoriske følger af afviklingen bliver udelukket.

Aage Fogh: I bemærkningerne til det foreliggende lovforslag oplyses det, at udgifterne til de samlede ordninger andrager 175 mill. kr., og på grundlag af det foreliggende materiale kan man udregne, at det vil svare til ca. 18 øre pr. kg for rugbrød, 6,9 øre for mælk og 1 kr. 20 øre pr. kg flæsk. Jeg synes, der kan være grund til at gøre sig klart, hvad disse tilskud virkelig betyder for det enkelte medlem af familierne i Danmark. På grundlag af de oplysninger, vi har om forbruget her i landet, kan man regne sig til, at det svarer til et tilskud på ca. 10 kr. 50 øre for rugbrød, 9 kr. 25 øre for mælk og 24 kr. for flæsk, eller at tilskuddet pr. individ for disse tre varer er i alt 44 kr.

Det kan også have sin interesse at se disse tal i relation til det forbrug, vi har, og de omkostninger, der er forbundet med forbruget i forvejen. På grundlag af pristalsbudgettets oplysninger skulle det være sådan, at det øjeblikkelige forbrug pr. individ skulle dreje sig om en værdi af ca. 14 kr. for rugbrødet, 56 kr. for mælken og 90 kr. for flæsken. Det vil da sige et samlet forbrug på